

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **M. J.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2025, č. j. CPR-26194-3/ČJ-2025-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2025, č. j. CPR-26194-3/ČJ-2025-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 6. 2025, č. j. KRPA-52348-19/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství žalobkyně nebo třetí země, kde je žalobkyně oprávněna pobývat nebo která ji přijme, a to do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně připustila, že žalovaný správně zjistil skutkový stav a žalobkyně se dopustila opakovaného neoprávněného pobytu. Namítala však, že žalovaný chybně vyhodnotil závažnost tohoto jednání, neboť nedostatečně zohlednil, že žalobkyně opakovaně cestovala do EU na základě francouzského krátkodobého víza a její neoprávněný pobyt souvisel pouze s tím, že v Libanonu toho času probíhal ozbrojený konflikt (Izrael v různé intenzitě bombardoval Libanon). Žalovaný přitom tuto bezpečnostní situaci připustil a zaznamenal i výpověď žalobkyně, dle které byla důvodem jejího přesídlení snaha ochránit její dvě nezletilé děti před bombardováním. Izraelské bombardování hlavního města bylo toliko vrcholem vzájemného konfliktu, kdy zhoršená bezpečnostní situace trvala i v době nelegálního pobytu žalobkyně, důsledky konfliktu dopadaly na všechny osoby žijící na území Libanonu. Napadené rozhodnutí je tak nepřiměřené, neboť žalobkyně do EU opakovaně cestovala a vždy se včas navracela, kromě výjimečného případu, který byl ovlivněn zhoršenou bezpečnostní situací v zemi původu, což je lidsky pochopitelné. Žalobkyně pak z protahování správního řízení nijak neprofitovala a dne 28. 7. 2025 se navrátila do domovského státu. Její pobyt pak nebyl spojen s nelegálním výdělkem, ani touhou po navazování pofiderních rychlovztahů.
4. Poukázala na to, že její nelegální pobyt trval pouze několik dnů, a to z důvodu obav o bezpečnost a zdraví nezletilých dětí, v momentě zlepšení bezpečnostní situace vzorně vycestovala do domovského státu, v budoucnu by ráda využívala svého francouzského víza pro návštěvy svých rodinných příslušníků žijících v České republice. Napadené rozhodnutí je tak nepřiměřené a vůči žalobkyni mohlo být užito mírnějších opatření.
5. Navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně v žalobě namítala tytéž skutečnosti, jako v odvolacím řízení, a tyto byly řádně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

argumentačně vypořádány. Žalovaný ve svém postupu neshledal žádné pochybení a trval na svých závěrech.

7. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně byla kontrolována dne 12. 2. 2025, nepředložila platné pobytové oprávnění, bylo zjištěno, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 22. 12. 2024, č. j. KRPA-394277-35/ČJ-2024-000022-50, které nabylo právní moci dne 7. 1. 2025, byla žalobkyni na základě jejího neoprávněného pobytu uložena povinnost opustit území podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, kdy měla opustit území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci, což neučinila, a od 7. 2. 2025 se na území zdržovala neoprávněně.
9. Žalobkyně se dne 12. 2. 2025 dostavila ke správnímu orgánu I. stupně řešit svůj neoprávněný pobyt na území ČR. Následnou lustrací v CIS bylo zjištěno, že dne 14. 10. 2024 bylo s žalobkyní zahájeno řízení ve věci přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU, přičemž nebyla prokázána fikce podle § 87y zákona o pobytu cizinců.
10. Z rozhodnutí o povinnosti opustit území ze dne 22. 12. 2024, č. j. KRPA-394277-35/ČJ-2024-000022-50, vyplývá, že žalobkyně přicestovala do ČR dne 3. 10. 2024 na základě schengenského víza platného na 90 dnů, z důvodu nepříznivé situace v Libanonu, kde zůstal její manžel, od 4. 12. 2024 byl pobyt žalobkyně na území ČR neoprávněný.
11. Dne 12. 2. 2025 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců.
12. Žalobkyně při svém výslechu dne 12. 2. 2025 uvedla, že do států EU a zároveň do ČR přicestovala dne 3. 10. 2024 se svými dvěma nezletilými dětmi na základě turistického víza s délkou pobytu 90 dnů, přicestovala z důvodu válečného konfliktu v Libanonu. Ví o tom, že jí bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území, nevcestovala, neboť podala žádost o povolení k pobytu a čekala, jak bude o této žádosti rozhodnuto, také dne 6. 2. 2025 podala žádost o stanovení nové lhůty k vycestování, která jí byla zamítnuta. V říjnu podala žádost o povolení k přechodnému pobytu občana ČR ke svému bratrovi, který má české občanství, a v listopadu podala žádost o vízum strpění, o azyl nežádala. Bydlí v bytě svého bratra, spolu s ním, dále s ní bydlí její děti – synové, jsou narozeni r. 2011 a 2013, nyní studují online školu, která je v Libanonu, v ČR do školy nechodí, jsou ve stejné pobytové situaci jako žalobkyně. Žalobkyně v ČR nepracuje, podporuje jí její manžel z Libanonu, v ČR žalobkyně nic nevlastní, má psychické problémy kvůli stresu, má finance na pobyt a vycestování, v ČR má dva bratry, kteří mají české občanství, její rodina si přeje, aby zde žalobkyně zůstala vzhledem k situaci v Libanonu, jiné vazby žalobkyně v ČR nemá. V Libanonu má manžela a jeho rodiče, před vycestováním bydlela s nimi i s dětmi v pronajatém bytě, mohla by se tam vrátit. V jiném státě by bydlet nemohla, je schopna letecky cestovat, naposledy byla v Libanonu v říjnu 2024. Není tam bezpečná situace pro ni a její děti, zažila tam v jejím městě bombardování a exploze, vedle jejich domu spadla letecká bomba, jinak tam žalobkyně nemá problém s vládou ani jinou skupinou, její rodina je neutrální, nemají problémy. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně, nechce porušovat zákony.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

13. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 13. 2. 2025 je vycestování žalobkyně do Libanonu možné. Součástí spisu je též Informace OAMP ze dne 22. 1. 2025 Libanon Bezpečnostní a politická situace v zemi Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze které stanovisko vychází. Dle stanoviska dne 18. 11. 2024 souhlasil Izrael a Hizballáh s návrhem příměří a dne 26. 11. 2024 toto schválila izraelská vláda, dohoda o příměří vstoupila v platnost dne 27. 11. 2024, dle Informace OAMP bylo příměří až na ojedinělé incidenty obecně dodržováno.
14. Žalobkyně se seznámila s podklady pro rozhodnutí, ale nijak se k nim nevyjádřila.
15. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 12. 6. 2025 správní orgán I. stupně shledal, že žalobkyně se na území EU opakovaně nachází bez oprávnění k pobytu, čímž opakovaně porušuje právní předpisy, dne 22. 12. 2024 jí bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území, které nerespektovala a od 7. 2. 2025 dále pobývala na území EU až do dne 12. 2. 2025, kdy byla zajištěna Policií ČR. Tím naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců posoudil, že důsledek tohoto rozhodnutí je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, což podrobně odůvodnil. Odůvodnil i dobu jednoho roku, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup. Rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 1. 7. 2025.
16. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolala, uplatnila obdobné námitky, jako v žalobě, namítala, že důvodem jejího postupu byla bezpečnostní situace v Libanonu, přičemž žalobkyně ihned (25. 7. 2025) po vydání prvostupňového rozhodnutí vycestovala.
17. V napadeném rozhodnutí ze dne 1. 10. 2025 žalovaný ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím došel k závěru, že žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, žalobkyně nerespektovala původní vykonatelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 12. 2024, neopustila území ČR ve stanovené lhůtě, která uplynula dne 6. 2. 2025. V závěrech správního orgánu I. stupně neshledal pochybení. Současně bylo řádně a dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Po zhodnocení všech skutečností žalovaný shledal, že doba 1 roku, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je přiměřená a adekvátní okolnostem případu. Na základě závazného stanoviska je její vycestování možné. K odvolacím námitkám uvedl, že bezpečnostní situace v Libanonu se sice v posledním období často měnila, nešlo však o takové zhoršení, které by žalobkyni bránilo v návratu do země původu. Jde o konflikt mezi Izraelem a hnutím Hizballáh, izraelská armáda sice v říjnu – listopadu 2024 vstoupila do jižního Libanonu, avšak 26. – 27. 11. 2024 bylo uzavřeno příměří, které panovalo i během doby k vycestování (stanovené do 6. 2. 2025), bezpečnostní situace se tehdy stabilizovala a argumentaci žalobkyně, dle které nevycestovala kvůli bezpečnostní situaci, tak nelze zohlednit. Žalobkyně navíc vypověděla, že nevycestovala kvůli tomu, že čekala na vyřízení žádosti o povolení k pobytu. Poukázal na to, že v Libanonu žije manžel žalobkyně a místo jejího pobytu nespadá do oblastí zasažených konfliktem. Na základě podaných žádostí žalobkyni a jejím dětem oprávnění k pobytu na území ČR nevzniklo, žádné z žádostí nebylo vyhověno, uvedené námitky tak přijmout nelze. Je sice příkladné, že žalobkyně po vydání prvostupňového rozhodnutí vycestovala, tento

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

přístup však již měla a mohla zaujmout po vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území, čímž by byl jeho smysl naplněn, avšak v případě správního vyhoštění je již toto opatření spojeno i s dobou, po kterou nelze umožnit vstup. Její vycestování nemůže zpětně vyvolat nepřiměřenost správního vyhoštění, žalobkyně však může podat žádost dle § 122 zákona o pobytu cizinců.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
21. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
23. Soud předně konstatuje, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, když se dopustila protiprávního jednání, pro které jí byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 22. 12. 2024, č. j. KRPA-394277-35/ČJ-2024-000022-50 uložena povinnost opustit území, které však žalobkyně nerespektovala a území ČR ve stanovené době neopustila, nadále v ČR pobývala bez oprávnění k pobytu. Naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců žalobkyně nerozporuje.
24. Námitky žalobkyně směřovaly do otázky přiměřenosti rozhodnutí, kdy žalobkyně zdůrazňovala svoje pohnutky k vytčenému jednání, které se týkaly bezpečnostní situace

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v Libanonu, a dále poukázala na skutečnost, že po vydání prvostupňového rozhodnutí vycestovala dne 28. 7. 2025 do domovského státu.

25. Podle konstantní judikatury správních soudů aplikace § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobkyně se vytýkaného jednání dopustila, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobkyně. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle § 50a téhož zákona, když žalobkyně netvrdila žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
26. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. *„Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“*
27. Správní orgány vyšly z toho, že žalobkyně disponovala turistickým vízem, jehož povolenou dobu pobytu však překročila a vízum tím zneužila, proto jí byla vydána Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

povinnost opustit území, a tedy i možnost území opustit, které však nevyužila, o azyl nepožádala. Zjistily, že žalobkyně je vdaná, její manžel pobývá v zemi původu, kde rodina žalobkyně nemá žádné problémy, žalobkyně se syny nedisponuje pobytovým oprávněním, synové studují školu online v Libanonu, v ČR do školy nechodí, žalobkyně na území ČR má dva bratry (české občany), avšak jinak zde nemá žádné vazby, je dospělá, soběstačná, v případě návratu do země původu se má kam vrátit, má jisté psychické problémy, ale je schopna vycestovat, navíc bylo zjištěno, že dne 25. 2. 2025 žalobkyně z ČR letecky odcestovala, většinu života prožila v zemi původu, do EU a ČR cestuje pouze na krátkodobé pobyty, na území ČR není s dětmi nijak integrovaná. Vazba na bratry není natolik zásadní, že by nebylo možné udržovat vzájemný kontakt na dálku. Na základě závazného stanoviska je její vycestování možné. Žalovaný k tomu k námitkám žalobkyně doplnil, že bezpečnostní situace v Libanonu se sice v posledním období často měnila, nešlo však o takové zhoršení, které by žalobkyni bránilo v návratu do země původu. Jde o konflikt mezi Izraelem a hnutím Hizballáh, izraelská armáda sice v říjnu – listopadu 2024 vstoupila do jižního Libanonu, avšak 26. – 27. 11. 2024 bylo uzavřeno příměří, které panovalo i během doby k vycestování (stanovené do 6. 2. 2025), bezpečnostní situace se tehdy stabilizovala a argumentaci žalobkyně, dle které nevycestovala kvůli bezpečnostní situaci, tak nelze zohlednit. Žalobkyně navíc vypověděla, že nevycestovala kvůli tomu, že čekala na vyřízení žádosti o povolení k pobytu. Poukázal na to, že v Libanonu žije manžel žalobkyně a místo jejího pobytu nespadá do oblastí zasažených konfliktem.

28. Soud s výše uvedeným hodnocením souhlasí a nemá k němu výhrady. V řízení bylo vypracováno závazné stanovisko k možnosti vycestování, které vycházelo z aktuální zprávy o zemi původu a dle kterého vycestování žalobkyně do Libanonu je možné. Toto stanovisko žalobkyně nijak nezpochybňovala a neuplatnila k němu žádné věcné námitky, netvrdila existenci důvodů znemožňujících vycestování. S ohledem na to nebylo ani namístě, aby žalovaný nechal v odvolacím řízení vypracovat revizní závazné stanovisko, které by závěry prvního závazného stanoviska přezkoumalo. Námitky žalobkyně ohledně bezpečnostní situace v Libanonu směřovaly výhradně k pohnutkám žalobkyně, pro které dle svého tvrzení po uložení povinnosti opustit území z ČR nevycestovala, a v návaznosti na to k hodnocení přiměřenosti (tj. ve smyslu dopadu do soukromého a rodinného života a délky doby, po kterou nelze umožnit vstup). V tomto smyslu se žalovaný s námitkou žalobkyně vypořádal. Soud v této souvislosti považuje za podstatné, že žalobkyně sice původně mohla být k příjezdu do ČR v říjnu 2024 motivována ozbrojeným konfliktem mezi Izraelem a hnutím Hizballáh, nicméně ještě v době jejího oprávněného pobytu na základě turistického víza (do 3. 12. 2024) bylo v rámci tohoto konfliktu uzavřeno dne 26. – 27. 11. 2024 příměří, které trvalo i poté, co žalobkyni byla uložena povinnost opustit území, plynula jí lhůta k vycestování (8. 1. 2025 – 6. 2. 2025) a i v době, kdy žalobkyně již opět pobývala v ČR neoprávněně (od 7. 2. 2025 do 12. 2. 2025). Nelze tedy souhlasit s tím, že by v době neoprávněného pobytu žalobkyně Izrael bombardoval Libanon a že by byly plošně ohroženy všechny osoby na území Libanonu, naopak, po celou tuto dobu panovalo příměří. Tedy objektivně v této době bezpečnostní situace v Libanonu nemohla sloužit jako relevantní kritérium při posuzování přiměřenosti. Sama žalobkyně navíc v průběhu výslechu akcentovala, že po uložení povinnosti opustit území nevycestovala, neboť čekala na vyřízení žádosti o pobytové oprávnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

29. Soud rovněž souhlasí se žalovaným, že ani jednání žalobkyně, která vycestovala do domovské země po vydání prvostupňového rozhodnutí, již nemůže mít vliv na hodnocení přiměřenosti, neboť předmětné opatření jí již bylo uloženo.
30. Pokud jde o délku neoprávněného pobytu, tento trval již od 4. 12. 2024, byl přerušen pouze vydáním rozhodnutí o povinnosti opustit území a stanovením lhůty k vycestování, nelze tak souhlasit s námitkou, že trval pouze několik dnů. Žalobkyně opakovaně porušila právní předpis, což bylo dostatečně prokázáno.
31. Soud tak shledal, že hodnocení závažnosti protiprávního jednání, a tedy potažmo i hodnocení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, je adekvátní individuálním okolnostem případu a věcně správné, přičemž namítané okolnosti nejsou takové povahy, že by s ohledem na ně nebylo možné přistoupit k uložení správního vyhoštění a bylo by namíste přistoupit k mírnějšímu opatření v podobě povinnosti opustit území. Správní orgány se přitom zabývaly všemi podstatnými okolnostmi soukromého a rodinného života ve smyslu shora uvedeného rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, vztahujícího se k čl. 8 Úmluvy.
32. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
33. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící v její prospěch i neprospěch, a to na základě kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Ve prospěch žalobkyně zohlednily, že žalobkyně se správním orgánem spolupracovala, zároveň však nemohly opomenout, že žalobkyně již jednou uložené opatření k opuštění území nerespektovala a opakovaně se dopustila protiprávnosti stejného charakteru (neoprávněný pobyt). Obdobně jako u hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nepovažovaly za opodstatněné, aby bylo přihlédnuto k bezpečnostní situaci v Libanonu a k dobrovolnému vycestování jako k okolnostem ve prospěch žalobkyně, k čemuž uvedl totéž odůvodnění, jaké je uvedeno výše, a soud se s ním ztotožňuje.
34. Skutečnost, že žalobkyně dříve do Evropské unie opakovaně cestovala na základě francouzského turistického víza a opět se do země původu včas navracela, žalobkyně v odvolání nenamítala, a tedy se s touto námitkou žalovaný nemohl vypořádat. Nejedná se pak o takovou skutečnost, ke které by žalovaný při hodnocení přiměřenosti přijatého opatření měl přihlížet bez dalšího jako ke zvláštní okolnosti ve prospěch žalobkyně,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

neboť dodržování podmínek pro oprávněnost pobytu je povinností každého cizince, který přicestuje a pobývá ve státech Evropské unie.

35. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce jednoho roku zohledňuje všechny individuální okolnosti na straně žalobkyně, nelze jej považovat za excesivní či nepřiměřené. Jedná se o opatření blízké se spodní hranici možné zákonné sazby, která činí až pět let.
36. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin, nebo rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2024 č.j. 5 Azs 223/2024-45 (neoprávněný pobyt o délce dvou měsíců, doba správního vyhoštění dva roky). Dále na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2020, č. j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců), ze dne 25. 3. 2022, č. j. 19 A 9/2022 – 16 (neoprávněný pobyt dva měsíce a správní vyhoštění v délce trvání dvou let), či rozsudek ze dne 22. 5. 2025, č.j. 4 A 20/2025-22, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 17 dnů. V daném případě se navíc jednalo o naplnění závažnější skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, nikoli o pouhý jednorázový neoprávněný pobyt.
37. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. listopadu 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.